

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

29 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

președinte: Timofti Vladimir,

judecători: Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Boico Victor

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar, declarat de avocatul Agatii Nadejda în numele inculpatului Vicol Ion, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 martie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Vicol Ion XXXXX, născut la XXXXX, originar din XXXXX, domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 25.05.2018 – 05.09.2018;

Instanța de apel: 27.09.2018 – 04.03.2019;

Instanța de recurs: 05.06.2019 – 29.10.2019;

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul central din 05 septembrie 2018 Vicol Ion a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute la art. 164 alin. (1) și art. 201¹ alin. (1) lit. b) Codul penal, stabilindu-i:

- în baza art. 164 alin. (1) Codul penal pedeapsa cu închisoare pe un termen de 5 (cinci) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

- în baza art. 201¹ alin. (1) lit. b) Codul penal, pedeapsa cu închisoare pe termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

În conformitate cu prevederile art. 84 alin. (1) Codul penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i s-a stabilit lui Vicol Ion pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 7 (șapte) ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis;

În conformitate cu prevederile art. 85 alin. (1) Codul penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugare totală la pedeapsa aplicată în temeiul prezentei sentințe a pedepsei neexecutate, stabilite prin sentința Judecătoriei Hîncești cu nr. 1-516/15 din 17 mai 2016, i s-a stabilit lui Vicol Ion pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 9 (nouă) ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut, că Vicol Ion aflându-se în condiții de conlocuire cu soția sa Vicol Eugenia și copiii minori XXXXX, a.n. XXXXX și XXXXX, a.n. XXXXX, în satul XXXXX, raionul XXXXX, cu care, potrivit prevederilor art. 133/1 alin. (1) din Codul penal este membru de familie, în perioada când soția sa se afla la muncă în Italia, aprilie 2017 - august 2017, din motive de gelozie, prin intermediul mesageriei telefonice, a amenințat-o pe Vicol Eugenia cu moartea copiilor minori XXXXX, spunându-i că, le va tăia gâtul și le va da foc să ardă, arătându-i demonstrativ un foc aprins din haine în mijlocul casei. Tot atunci, Vicol Ion a aplicat violență fizică față de fiica minoră XXXXX, lovind-o în cap cu un borcan de conservă și a tras-o de păr pentru ca s-o urce forțat pe masă să poată fi văzută de Vicol Eugenia, amenințare pe care Vicol Eugenia a perceput-o ca reală, fapt ce a determinat-o să revină în Moldova la 08 august 2017. Ulterior, Vicol Ion, în zilele de 06 și 07 septembrie 2017, când Vicol Eugenia se deplasa spre Italia, aflându-se în vama Ungariei, din motive de gelozie impunându-și voința și controlul personal asupra soției, a obligat-o să se întoarcă în Moldova, în caz contrar va omorî copiii și va da foc la casă. Ca rezultat al amenințărilor primite, Vicol Eugenia s-a întors înapoi în Republica Moldova. În continuarea acțiunilor sale infracționale Vicol Ion la data de 08 septembrie 2017, supărat că, Vicol Eugenia a intrat în Moldova prin vama Sculeni, dar nu prin vama Albița cum considera el, impunându-și voința și controlul personal asupra soției, a amenințat-o telefonic pe ultima să se deplaseze anume pe strada Tighina din orașul Chișinău, dar nu regiunea Centrului „Maraton” cum dorea ea, în caz contrar, va tăia gâtul copiilor, acțiuni însoțite de aplicarea violenței fizice în privința copiilor, lovindu-i peste corp cu un băț. Ajunsă în or. Chișinău, pe marginea traseului, regiunea „Poltava”, Vicol Eugenia a fost maltrată de către Vicol Ion cu pumnii și picioarele, amenințată că, va fi aruncată în râu, sau o va tăia pe bucățele și o va arde cu acid, amenințări care au înspăimântat-o pe Vicol Eugenia,percepându-le ca reale. Tot în ziua de 08 septembrie 2017, noaptea, Vicol Ion, aflându-se în preajma satului Ciuciuleni, raionul Hîncești, continuându-și acțiunile sale agresive față de Vicol Eugenia, din motive de gelozie, dorind să afle dacă a fost înșelat de ultima, a maltratat-o în prezența copiilor, aplicându-i lovituri peste corp cu pumnii și picioarele, a amenințat-o cu moartea, spunându-i că-i taie gâtul cu cuțitul pe care-l avea în mână și-l demonstra, urmare a scos un borcan lichid, spunând că, este acid și o va arde.

În continuarea acțiunilor sale infracționale, Vicol Ion la data de 11 septembrie 2017, la domiciliul din satul Ciuciuleni, raionul Hîncești, continuând să-și impună voința și controlul personal asupra soției sale Vicol Eugenia, aplicându-i lovituri peste corp, a obligat-o să se deplaseze împreună cu el în or. Chișinău și să afle din Gara de Nord informații despre presupusul ei XXXXX cu care s-ar fi deplasat ea spre Moldova. În seara acelei zile, la domiciliul din satul XXXXX, raionul XXXXX, Vicol Eugenia a fost din nou amenințată de către Vicol Ion cu cuțitul, obligând-o să recunoască despre relația ei cu amantul. Urmare, Vicol Ion, acționând din motive de gelozie și răzbunare, a capturat-o și privat-o deplin de libertate pe Vicol Eugenia, împotriva voinței sale, legându-i gura,

mîinile și picioarele, apoi a dus-o cu forța sa musculară în beciul gospodăriei lor unde, timp de aproximativ o oră, a torturat-o fizic și psihic, aplicându-i lovituri peste corp cu pumnii și picioarele, amenințând-o cu moartea și cu vătămarea gravă a integrității corporale și a sănătății. Ca rezultat al acțiunilor violente fizice și psihice comise de Vicol Ion în privința soției sale Eugenia Vicol, ultimei, conform Raportului de expertiză judiciară nr. 201822D0013 din 24.01.2018, i-au fost cauzate multiple echimoze pe cap, corp și membre, excoriații pe buza superioară și antebrațul stîng, leziuni ce se califică ca vătămări corporale neînsemnate, iar conform Raportului de constatare - evaluare nr. 20 din 06 noiembrie 2017 întocmit de Centrul de Reabilitare a Victimelor Torturii „Memoria”, i-a fost stabilit diagnosticul: consecințele traumatismelor cranio-cerebrale repetate. Sindromul organic cerebral post - traumatic. Tulburare de stres traumatic (PTSD). Nevroza post-traumatică. Sindromul anxios-depresiv cu manifestări psiho-somatice. Sindromul neurastenic persistent. Ca rezultat al comportamentului său violent, Vicol Ion a atentat la primejduirea dezvoltării psihice normale a copiilor săi minori, în dezvoltarea la ei a unor reprezentări eronate despre viața și relațiile de familie, îngrădindu-se prin aceasta interesul superior al copilului.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, inculpatul Vicol Ion a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin. (1) lit. b) Codul penal, calificându-le după semnele: acțiunea intenționată, comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin izolare și intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei și la art. 164 alin. (1) Codul penal, calificându-le după semnele: răpirea unei persoane.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatului Agatii Nadejda, în interesele inculpatului Vicol Ion, în termeni legali, solicitând: admitere apelului și casarea sentinței, cu achitarea inculpatului Vicol Ion, invocând următoarele argumente:

- instanța de judecată, în cauza dată nu a respectat prevederile legale, nu a făcut analiza obiectivă a tuturor probelor anexate la dosar, cât și a celor examinate în cadrul cercetării judecătorești, preferind doar probele convenabile pentru concluzia făcută în sentință, ignorând declarațiile inculpatului, pe care s-a bazat apărarea;

- învinuirea formulată în rechizitoriu este confuză și neclară, nu conține elementele componentei infracțiunii de răpire a persoanei, astfel în învinuire nu se conține nimic referitor la faptul că partea vătămată a fost capturată, că ar fi fost reținută, că ar fi fost privată de libertate și în ce anume au constatat aceste acțiuni în raport cu partea vătămată, în învinuire s-a indicat în mod abstract că partea vătămate a fost dusă în beci;

- potrivit rechizitoriului, acesta se învinuiește de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (1) Cod penal. Acuzarea nu a indicat locul, timpul, modul săvârșirii faptelor, formei și gradului de vinovăție a inculpatului, motivelor și consecințele infracțiunii. În actul de învinuire lipsește cu desăvârșire descrierea și incriminarea inculpatului a eventualelor evenimente și fapte derulate la domiciliu. Astfel, nu este clar în ce circumstanțe concrete, în

viziunea acuzării, a derulat și s-a consumat infracțiunea de răpire de persoane, imputată inculpatului, care nu și-a găsit suport probatoriu în cadrul cercetării judecătorești..., a capturat-o și privat-o de libertate.;

- chiar dacă inculpatul a recunoscut faptul aplicării a câtorva palme soției, apărarea notează că prin Legea RM nr. 196 din 28 iulie 2016 „pentru modificarea și completarea unor acte legislative” (MO nr. 306-313/661) a fost introdus un element obligatoriu la art. 201¹ Codul penal și anume că violența în familie trebuie să fie soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale, iar pentru a fi calificate conform art. 78, 78¹ Codul contravențional, acțiunile violente trebuie să cauzeze cel puțin vătămări neînsemnate a integrității corporale, prin urmare legea dată a avut scop intensificarea activității și ridicarea eficienței în combaterea violenței domestice. Adică în perioada aprilie-septembrie 2017 acțiunile lui Ion Vicol nu puteau fi încadrate în prevederile art.201¹ Codul penal, violență în familie, deoarece fapta nu era prevăzută de lege ca infracțiune... Respectiv, raportând urmările survenite în cazul dat la cele indicate de către legiuitor în dispoziția art. 201¹ alin. (1) Codul penal coroborat cu art. 201¹ alin. (2) lit. a) Codul penal, rezultă că faptele de violență în familie incriminată lui Ion Vicol nu a fost decriminalizată, în continuare fiind pasibile de pedeapsă faptele prejudiciabile (violența) comise de către membrii de familie.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 martie 2019, a fost respins ca nefondat apelul declarat de avocatul Agatii Nadejda în numele inculpatului Vicol Ion, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și a ajuns în mod corect la concluzia că inculpatul Vicol Ion Ion a săvârșit infracțiunea imputată lui. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a stabilit, că deși inculpatul Vicol Ion vina nu a recunoscut-o, prima instanță motivat și întemeiat a concluzionat referitor la vinovăția lui în comiterea infracțiunilor imputate. Prima instanță s-a bazat pe următoarele probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, cum ar fi:

- Declarațiile părții vătămate Vicol Eugenia;
- Declarațiile părții vătămate minore XXXXX;
- Declarațiile martorului Gonța Angela;
- plângerea Eugeniei Vicol din 13 septembrie 2017;
- raportul de constatare medico - legală nr. 558 din 25 septembrie 2017;
- raportul de constatare - evaluare nr. 20 din 06.11.2017;
- raportul de evaluare psihologică a copilului XXXXX;
- raportul de evaluare psihologică a copilului XXXXX;
- raportul de constatare medico-legală nr. 201802P0354 din 30 ianuarie

2018.

Astfel, analizând probele cercetate în ședința instanței de apel și apreciindu-le, din punct de vedere al coroborării lor cu celelalte probe, analizate, instanța de apel a constatat că ele demonstrează cu certitudine vina inculpatului Vicol Ion în comiterea infracțiunilor imputate și care combat argumentele declarate de către partea apărării. Instanța de apel a conchis că, declarațiile inculpatului Vicol Ion prin care nu-și recunoaște vina în comiterea infracțiunilor imputate nu corespund adevărului și au fost depuse în încercarea de a se eschiva de la răspunderea penală și se combat prin probele analizate și apreciate supra de către instanța de apel prin prisma prevederilor art. 101 Codul de procedură penală.

Totodată, instanța de apel a menționat faptul că, argumentele invocate de inculpat au fost combătute și în sentința primei instanțe. A reiterat instanța de apel că inculpatul în instanța de fond a declarat că nu recunoaște toate cele imputate de partea acuzării în acest sens menționând că nu este vinovat de comiterea infracțiunii imputate. A mai reiterat instanța de apel că, declarațiile părții vătămate Vicol Eugenia sunt reținute drept veridice, deoarece acestea au fost date sub jurământ, fiind avertizată de răspundere penală, la fel fiind audiată la diferite etape a urmăririi penale și în instanța de fond a dat declarații analogice, consecvente, fiind în coroborare și cu alte probe enunțate mai sus. Aceste declarații în colaborare cu tot spectru de probe prezente la respectiva cauză cu certitudine dovedesc vina inculpatului iar depozițiile inculpatului în instanță, se apreciază drept o versiune a acestuia de apărare și o modalitate de eschivare de la răspunderea penală, care relevă - dincolo de orice îndoială rezonabilă - împrejurarea că inculpatul a comis infracțiunile imputate. Astfel, cum s-a dovedit în cadrul cercetării judecătorești, inculpatul Vicol Ion și-a realizat intenția criminală pe parcursul unei perioade de timp cuprinse între luna aprilie a anului 2017 și 11 septembrie 2017, pe durata căreia a săvârșit mai multe acțiuni de intimidare a victimei, manifestate fizic și verbal, sub formă de violență fizică și psihologică în raport cu partea vătămată Vicol Eugenia, dar și cu copiii săi minori, urmărind în acest sens scopul de a-și impune voința și controlul personal asupra victimei Vicol Eugenia. Prin urmare, acțiunile comise de Vicol Ion alcătuiesc în ansamblu o infracțiune unică, prelungită.

La fel, instanța de apel a menționat că, la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de apel urmează să examineze dacă s-a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 și 78 Codul penal, dacă instanța reiese din scopul pedepsei penale, care urmărește restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

6. Împotriva deciziei instanței de apel, la 25 aprilie 2019, în termen, declară recurs ordinar avocatul Agatii Nadejda în numele inculpatului Vicol Ion, prin care solicită admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului primei instanței, cu

încetarea procesului penal în privința inculpatului învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal și achitarea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (1) Cod penal.

În motivarea recursului, invocând temei de drept prevăzut de pct. 6) și 12) art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- nu a fost demonstrat că Vicol Ion a prejudiciat relațiile sociale cu privire la libertatea fizică a persoanei, deoarece nu a fost probată latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 164 Cod penal, care constă în fapta prejudiciabilă alcătuită din: 1) capturarea victimei; 2) deplasarea victimei din habitatul ei permanent sau provizoriu (locul de trai, de muncă, de odihnă, de tratament etc); 3) reținerea victimei (cu privarea deplină de libertate) împotriva voinței sale sau neluându-se în seamă voința ei;

- instanța de apel nu a luat în calcul prevederile legale enunțate, a admis abateri de la principiul efectului devolutiv și neagravării situației apelantului, prin faptul, că a tratat extins acțiunile lui Vicol Ion, prin încriminarea arbitrară a infracțiunilor, prevăzute de art. art. 201¹ și 164 alin. (1) Cod penal;

- atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești nu s-a dovedit existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (1) și 201¹ Cod penal și a vinovăției inculpatului în comiterea acesteia sunt eronate și contradictorii, de asemenea concluziile date sunt contrare probatoriului administrat la judecarea cauzei și a cadrului juridic pertinent;

- învinuirea formulată în rechizitoriu este confuză și neclară, nu conține elementele componenței infracțiunii de răpire a persoanei, astfel în învinuire nu se conține nimic referitor la faptul că partea vătămată a fost capturată, că ar fi fost reținută, că ar fi fost privată de libertate și în ce anume au constatat aceste acțiuni în raport cu partea vătămată, în învinuire s-a indicat în mod abstract că partea vătămate a fost dusă în beci. La fel nu a indicat locul, timpul, modul săvârșirii faptelor, formei și gradului de vinovăție a inculpatului, motivelor și consecințele infracțiunii. În actul de învinuire lipsește cu desăvârșire descrierea și incriminarea inculpatului a eventualelor evenimente și fapte derulate la domiciliu. Nu este clar în ce circumstanțe concrete, în viziunea acuzării, a derulat și s-a consumat infracțiunea de răpire de persoane, imputată inculpatului, care nu și-a găsit suport probatoriu în cadrul cercetării judecătorești..., a capturat-o și privat-o de libertate;

- partea vătămată a indicat că fiind dusă în beci i s-au legat mâinile și gura, fiind examinată de către legist nu s-au confirmat careva leziuni de acest gen. Nu au fost stabiliți martori (vecini), care ar fi auzit gălăgie în acea zi când se presupune că s-a comis fapta încriminată;

- Ion Vicol a fost recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201/1 alin. (1) Cod penal, - acțiunea intenționată manifestată fizic, comisă de către un membru al familiei împotriva altui membru al familiei, acțiuni care au provocat suferință fizică soldată cu suferință psihică. În acest sens, din învinuirea înaintată și reieșind din statuările instanțelor de fond se evidențiază că, drept urmări prejudiciabile cauzate părților vătămate prin acțiunile inculpatului, au fost reținute la momentul comiterii faptei, durerile fizice și

suferințe psihice. Astfel, urmările prejudiciabile survenite în urma acțiunilor incriminate inculpatului, raportate la prevederile legale, în vigoare în prezent, nu au atins gradul de vătămare prevăzut de norma de incriminare (vătămare ușoară), după noile modificări ale art. 201/1 alin. (1) Cod penal, însă erau prevăzute anterior de dispoziția art. 201/1 alin. (1) Cod penal, din redacția legii nr. 167 din 09.07.2010. Acțiunile inculpatului Ion Vicol manifestate prin provocarea durerilor fizice și suferințelor psihice părții vătămate nu se întrevăd în dispoziția art. 201/1 Cod penal, în redacția Legii nr. 196 din 28.07.2016;

- în aceste condiții prima instanță, cât și instanța de apel trebuia să pronunțe o sentință de încetare, or, fapta inculpatului a fost săvârșită în momentul în care erau în vigoare prevederile art. 201/1 alin. (1) Cod penal, din redacția Legii nr. 167 din 09.07.2010, iar potrivit art. 8 Cod penal, caracterul infrațional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii. Prin urmare, prevederile art. 10 alin. (1) Cod penal, potrivit cărora legea penală care înlătură caracterul infrațional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

7. Procurorul și avocatul Orbu Ștefan în numele părții vătămate Vicol Eugenia prin referințele depuse au solicitat declararea inadmisibilității recursului pe motiv, că recursul este neîntemeiat, specificând că, lipsesc temeiuri de casare a hotărârii contestate.

8. Judecând recursul ordinar, în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Potrivit conținutului recursului, recurentul invocă temei de drept pct. 6) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii și când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Analizând motivele invocate în recursul ordinar, în raport cu soluția adoptată de instanța de apel, precum și din analiza materialelor cauzei, instanța de recurs conchide că în speță, nu se constată erori de drept, ce se încadrează în cele prevăzute de art. 427 alin.(1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală.

Colegiul lărgit menționează că potrivit practicii judiciare constante, *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.*

La fel, în sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept și motivele adoptării soluției.

Referitor la temeiurile de recurs invocate de recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul lărgit constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul constată, că sunt neîntemeiate argumentele recursului potrivit cărora instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, or, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel în conformitate cu prevederile art. 414 alin.(2) Cod de procedură penală, a verificat declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, și întemeiat a ajuns la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatului Vicol Ion de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 201¹ alin. (1) lit. b) și 164 alin. (1) Cod penal.

Colegiul penal de asemenea constată, că recurentul, de fapt, își exprimă dezacordul cu aprecierea probelor înfăptuită de către instanța de apel, însă motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate.

Reaprecierea probelor, în modul propus de către autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie

asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii instanței de fond, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Colegiul penal consideră, că toate probele prezentate au primit o apreciere corectă, iar concluziile făcute de instanța de apel rezultă din probele acumulate la prezenta cauză.

Astfel, Colegiul penal conchide, că este întemeiată concluzia instanței de apel precum că vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de *201¹ alin. (1) lit. b) și 164 alin. (1) Cod penal* este confirmată prin probe pertinente și concludente, care în ansamblu dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor menționate.

Din considerentele menționate supra, Colegiul penal conchide, că opinia recurentului expusă în recurs precum că: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursurilor ordinare.

Totodată, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost admisă *o eroare gravă de fapt*, deoarece pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Însă, în cadrul examinării prezentei cauze, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Cu referire la temeiul invocat în recursul ordinar în baza pct. 12) alin. (1) a art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul lărgit atestă că, o astfel de eroare în speța dată nu se constată.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Reieșind din prevederile legale și practica judiciară stabilită, pentru verificarea existenței temeiului, prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, instanța de recurs trebuie să țină seama de fapta săvârșită, așa cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel, dar va supune unui control riguros încadrarea juridică a faptelor stabilite, verificând dacă acestea au fost încadrate corect potrivit normei penale.

În speța dată, inculpatul Vicol Ion, a fost condamnat, de către instanța de fond, soluție menținută și de către instanța de apel, în baza art. 164 alin. (1) – „*răpirea unei persoane*” și 201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal – „*violența în familie, adică acțiunea intenționată, comisă de un membru al familiei în privința altui*

membru al familiei, manifestată prin izolare și intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei”.

Colegiul reține, că sunt neîntemeiate argumentele expuse de către avocat în recursul declarat privind greșita încadrare juridică a acțiunilor inculpatului, deoarece instanțele ierarhic inferioare în mod corect au stabilit și au încadrat acțiunile inculpatului, care a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 164 alin. (1) și 201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal, în acest sens instanța de apel apreciind probele potrivit prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă privind menținerea sentinței prin care inculpatul Vicol Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal stabilind cu certitudine scopul principal al infracțiunii date, și anume – izolare și intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei, astfel că argumentele apărării cu privire la lipsa în acțiunile inculpatului a componentei de infracțiune a violenței în familie Colegiul le consideră lipsite total de careva suport legal, fiind astfel neîntemeiate.

Totodată, Colegiul lărgit atestă că instanța de apel în mod întemeiat a înfăptuit calificarea și condamnarea inculpatului și în baza prevederilor art. 164 alin. (1) Cod penal, or, potrivit constatărilor instanței de apel învinuirea adusă inculpatului prin rechizitoriu în această parte (f. d. 215 – 226, vol. I) și a anume, că: „... Urmare, Vicol Ion, acționând din motive de gelozie și răzbunare, a capturat-o și privat-o deplin de libertate pe Vicol Eugenia, împotriva voinței sale, legându-i gura, mâinile și picioarele, apoi a dus-o cu forța sa musculară în beciul gospodăriei lor unde, timp de aproximativ o oră, a torturat-o fizic și psihic, aplicându-i lovituri peste corp cu pumnii și picioarele, amenințând-o cu moartea și cu vătămarea gravă a integrității corporale și a sănătății...” și-a găsit pe deplin confirmarea în cadrul examinării cauzei.

Astfel, Colegiul consideră că instanța de apel, analizând și apreciind probele examinate în cadrul ședinței de judecată, în mod întemeiat și corect a ajuns la concluzia, că inculpatul prin acțiunile sale a realizat totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de art. 164 alin. (1) Cod penal, înfăptuind răpirea părții vătămate prin capturarea acesteia, privarea de libertate și deplasarea ei de la locul unde se află și într-un alt loc, aceasta fiind lipsită de posibilitatea de a se deplasa.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul lărgit a ajuns la concluzia că, temeiurile invocate de recurent, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, deoarece la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, considerente din care Colegiul lărgit conchide că, recursul ordinar declarat de avocatul Agatii Nadejda în numele inculpatului Vicol Ion, urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar, declarat de avocatul Agatii Nadejda în numele inculpatului Vicol Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 martie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Vicol Ion XXXXX**, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **28 noiembrie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor